

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4688/2019
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анђелија Васић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство омладине и спорта, коју заступа Државно правобранилаштво, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 721/19 од 18.07.2019. године, на седници одржаној 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 721/19 од 18.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8545/17 од 12.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име дуга за новчану накнаду исплати износ од 10.000 евра са домицилном каматом од 20.12.2014. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 90.375,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 721/19 од 18.07.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и делимично усвојен тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга за новчану награду исплати износ од 10.000 евра, са домицилном каматом од 16.01.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и на име трошкова поступка износ од 195.690,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење, док је захтев тужиоца за исплату камате за период од 20.12.2014. године до 16.01.2015. године одбијен као неоснован. Ставом другим

изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 77.220,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је професионални спортиста и био је члан ... сениорске репрезентације Србије која је на европском првенству у ... .. године у ... и ... освојила бронзану медаљу. Учествовао је на свим припремним утакмицама које су претходиле првенству, али је пред само првенство повредио колена, због чега на овом првенству није наступао ни на једној утакмици ... репрезентације Србије, али је био у саставу тима. Тужилац се обратио туженој са захтевом за исплату новчане награде за освојену бронзану медаљу на овом првенству ... године и поднео предлог за мирно решење спора, о коме није одлучено.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца позивајући се на члан 2. и 5. у вези члана 8. Уредбе о националним спортским признањима и новчаним наградама, сматрајући да му не припада право на новчану награду, јер није учествовао ни на једној од утакмица на европском првенству ... .. године у ... и ..., која чињеница искључује право тужиоца на новчану награду из члана 123. став 2. у вези члана 3. тачка 9. Закона о спорту, који појам спортисте дефинише у ширем смислу, за разлику од Уредбе која појам спортисте дефинише у ужем смислу, везујући га за наступање најмање једанпут на утакмицама одржаним у оквиру међународног спортског такмичења на којима је остварен релевантан спортски резултат.

Другостепени суд је нашао да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право због чега је преиначио првостепену пресуду и делимично усвојио тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете, те се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Према члану 1. Закона о спорту („Службени гласник РС“, бр. 24/11, 99/11), професионални спортиста је спортиста који се бави спортском активношћу као јединим или основним занимањем (тачка 8.), спортиста такмичар је спортиста аматер и професионални спортиста који учествује на спортском такмичењу као члан спортске организације или самостално у складу са спортским правилима (тачка 9.) Према члану 123. став 2. Закона, спортистима и тренерима држављанима Републике Србије који као

чланови репрезентације Републике Србије на Олимпијским играма, Параолимпијским играма, Шаховској олимпијади, светским и европским првенствима у олимпијској или параолимпијској спортској дисциплини освоје једну од медаља или освоје Дејвис Куп или ФЕД Куп Међународне тениске федерације, додељује се новчана награда. Према члану 124. став 2. истог закона Влада ближе одређује услове и висину националних спортских награда и доноси акт о додели националног спортског признања. Према члану 2. став 1. Уредбе о националним признањима и наградама за посебан допринос развоју и афирмацији спорта („Службени гласник РС“, бр. 8/13 и 7/15), спортиста је држављанин Републике Србије који је као члан сениорске прве А селекције државне спортске репрезентације Републике Србије наступао најмање једанпут на утакмицама одржаним у оквиру међународног спортског такмичења, на коме је остварен релевантан спортски резултат у смислу ове Уредбе. Према члану 8. Уредбе, за освојену медаљу на Европском првенству у екипним или појединачним спортовима у олимпијској или параолимпијској спортској дисциплини додељује се новчана накнада за сваког освајача медаље и главног тренера екипе, тј. тренера спортисте у износу од 10.000 евра у динарској противвредности за бронзану медаљу. Одредбом члана 195. став 1. Устава Републике Србије прописано је да сви подзаконски општи акти Републике Србије, општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити сагласни закону.

Сходно цитираним законским одредбама и одредбама Уредбе, супротно наводима ревизије, и по оцени овога суда, произлази да је основано тужиочево потраживање накнаде штете због неисплаћене награде коју је остварио као члан репрезентације Републике Србије освајајући бронзану медаљу на Европском првенству. Сходно духу Устава РС и правила прописаног цитираном одредбом, не могу се Уредбом као подзаконским актом који доноси Влада у циљу примене и разраде донетог Закона, мењати и укидати права и уводити нови услови и то отежавајући, због чега се применом хијерархије прописа коју прописује Устав Републике Србије, у конкретној правној ствари, има применити Закон као општи акт који прописује јасне (и повољније) услове за спортисту, у смислу одреднице ко се сматра спортистом позваним за доделу награде као признања за остварени успех, у конкретном случају тужиоца. Наиме, Уредбом о националним признањима и наградама за посебан допринос развоју афирмације из спорта уведен је отежавајући услов, да је спортиста активно одиграо бар једну утакмицу који услов не предвиђа Закон о спорту у одредби члана 123., те како се Уредбом као подзаконским актом не могу прописивати неповољнији услови од оних који су прописани законом, то се у конкретном случају има применити цитирана одредба члана 123. и 124. Закона о спорту. Како тужилац испуњава све услове прописане наведеним члановима Закона о спорту, а како, супротно ревизијским наводима, то правилно налази и другостепени суд, истоме припада право на исплату новчане награде у износу од 10.000 евра, сходно члану 8. Уредбе о националним признањима и наградама за посебан допринос развоју и афирмацији из спорта, са припадајућом домицилном каматом, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Неосновано се ревизијом указује да се у конкретном случају има применити цитирана Уредба на коју упућује и члан 124. Закона о спорту, јер је цитираним чланом Закона предвиђено да се Уредбом само уреде ближи услови за додељивање признања и новчаних награда, а не да се да се мењају и отежавају услови за добијање истих, односно уводе нови услови за остварење права на награду мимо оних јасно прописаних Законом. Супротно ревизијским наводима, Уредбу није требало прогласити незаконитом да би се применио Закон, већ

на то правило упућује Устав Републике Србије. Остали наводи ревизије којима се даје другачија оцена изведених доказа и с тим у вези указује на погрешну примену материјалног права, нису од утицаја на другачију одлуку о постављеном тужбеном захтеву и не доводе у питање правилност побијане пресуде због чега је Врховни касациони суд ревизију одбио као неосновану.

Имајући изнето у виду, применом одредбе члана 414 став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Будући да трошкови састава одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда нису били нужни и неопходни за вођење ове парнице, то је захтев тужиоца за накнаду ових трошкова неоснован, због чега је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић